

Català **Anna Moreno, *The Drowned Giant*. Projecte de publicació.** **Barcelona Producció és una iniciativa de La Capella.**

El juny de 1970, l'arquitecte Ricardo Bofill (Barcelona, 1939) va organitzar un *happening* espontani i festiu a Moratalaz (Madrid) amb la intenció de promocionar el seu projecte d'habitatge utòpic La Ciudad en el Espacio. Entre els artistes que van actuar en aquell escenari improvisat hi havia el músic de blues nord-americà Taj Mahal i el guitarrista català Toti Soler. L'estil *hippy* de l'esdeveniment, que va durar tres dies, va agradar als habitants de la zona, però en canvi va fer enfurismar els polítics locals, d'ideologia conservadora, que van acabar cancel·lant la promoció immobiliària.

Fascinada pel caràcter inconclús de l'esdeveniment, i també pel fet que no n'hi hagi documentació, durant l'últim any l'artista visual Anna Moreno ha dut a terme una recerca exhaustiva –que l'ha portat a entrevistar testimonis i participants– per tal de fer-se una idea del que va passar aquells dies d'estiu de 1970.¹ El mateix mes, transcorreguts quaranta-set anys, Moreno va recrear l'esdeveniment exactament al mateix lloc.² Aquesta vegada, dalt de l'escenari hi havia el grup de *rhythm-and-blues* The Downtown Alligators. Després es van organitzar *jam sessions* i altres activitats. Moreno va decidir no fer cap enregistrament fotogràfic ni filmic de la recreació del *happening* i documentar-la exclusivament mitjançant gravacions d'àudio.

El resultat és una especulació sobre l'essència de la memòria i els processos de creació de records d'un esdeveniment del passat que, tanmateix, girava entorn de la idea del futur. Aquesta complexa trama d'evocació, nostàlgia, suposició i mediació s'inspira en un inquietant

relat breu de ficció escrit el 1964 pel novel·lista britànic J. G. Ballard (1930–2009), del qual també pren el títol.³ “The Drowned Giant” (El gegant ofegat) narra la història del cadàver d'un ésser colossal que apareix un dia a la platja, on es va descomponent alhora que és saquejat pels habitants de la zona. El projecte de Moreno, que reflexiona sobre la impossibilitat de recompondre i reproduir una cosa viva, i sobre l'intercanvi entre moments que són reals i moments que potser han estat imaginats, és com el relat del qual beu: el que importa no són les explicacions ni els orígens, sinó els efectes sorprenents d'un tot que es desintegra en moltes parts.

La fase final de *The Drowned Giant*, que s'ha pogut dur a terme gràcies a la beca de Barcelona Producció, consisteix en la producció d'una publicació en forma de disc de vinil amb una funda de cartolina i un llibret, tot dissenyat per la mateixa Moreno. A les pistes d'aquest mitjà “antiquat” d'enregistrament del so s'hi barregen alguns dels paisatges sonors de la recerca i del procés de re-producció. Els testimonis orals i el so ambient de Moratalaz se superposen, mentre que fragments asincrònics de música i parla convergeixen suaument fins a confondre's. Entre les veus, hi ha la del col·laborador de Bofill i autor intel·lectual del primer *happening* de Moratalaz, Peter Hodgkinson, així com també la de Gila Dohle, parella seva en aquella època. Hi ha reflexions de Soler, *riffs* de The Downtown Alligators i comentaris de l'investigador Enrique Doza, entre altres capes. Totes són un testimoni del *happening* de l'any 1970 i la recreació que se n'ha fet

aquest 2017. Durant la gravació de 53 minuts, l'“abans” i l'“ara” s'entrellacen deliberadament: l'oient ocupa una temporalitat suspesa que ni és un passat directe ni un present sense moderar. Al llibret que acompanya el disc hi trobem fotografies de natures mortes de Laura San Segundo i textos encarregats per a l'ocasió als arquitectes Paula Currás i Havi Navarro (autors de l'escenari on es va fer la recreació), així com també a la comissària María Montero i a l'expert en blues Ramón del Solo (que el 1970 era un adolescent i va ser testimoni del *happening*). A la funda del disc i a la contraportada Moreno hi reproduïx dibuixos arquitectònics de La Ciudad en el Espacio procedents de l'arxiu de Bofill.

The Drowned Giant és una mostra més de l'interès que manifesta Moreno des de fa temps per indagar si l'essència de l'esdeveniment, o la recreació d'aquest, pot ser un mitjà per renegociar la memòria col·lectiva, així com també futurs utòpics i distòpics. La primavera de 2018, en el marc de l'exposició col·lectiva *Beehave*, que es farà a la Fundació Joan Miró de Barcelona, Moreno utilitzarà amb nous propòsits elements de la recreació de l'esdeveniment de Moratalaz per crear més mites i fragmentacions mantenint-se fidel a l'essència del gegant de Ballard.

El projecte de publicació *The Drowned Giant* es presenta el 22 de novembre de 2017 al Col·legi Oficial d'Arquitectes de Catalunya.

Latitudes

¹ La recerca es va dur a terme en el marc de la residència “Artistas en residencia”, organitzada conjuntament pel Centro de Arte 2 de Mayo (Móstoles) i La Casa Encendida (Madrid) durant la primavera de 2017.

² Aquesta va ser la seva contribució a l'exposició col·lectiva *En los cantos nos diluimos* (Sala de Arte Joven, Madrid), una mostra organitzada amb l'objectiu d'explorar de quines maneres els artistes presenten la seva obra quan fan *performances*, tallers, *happenings*, coreografies o recitals en sales d'exposicions. En va ser comissària María Montero, en el marc de la vuitena edició de *Se busca comisario* (31 de maig – 23 de juliol de 2017).

³ El relat forma part de l'obra de ciència ficció *The Terminal Beach* (La platja terminal).

Anna Moreno (Barcelona, 1984) viu i treballa entre Barcelona i l'Haia (Països Baixos). La seva pràctica artística es desenvolupa tant a través de grans esdeveniments com exposicions individuals, com ara *D'ahir d'abans d'ahir de l'altre abans d'ahir i més d'abans encara* (Blueproject Foundation, Barcelona, 2016), *The Whole World Was Singing* (HIAP Project Space, Hèlsinki, 2016) o *An Awkward Game* (1646, l'Haia, 2015). Entre les exposicions col·lectives en què ha participat destaquen les següents: *En los cantos nos diluimos* (Sala de Arte Joven, Madrid, 2017), *Distopía General* (Reales Atarazanas, València, 2017), *CAPITALOCEAN* (W139, Amsterdam, 2016), *Lo que ha de venir ya ha llegado* (CAAC, Sevilla; MUSAC, León, i Koldo Mitxelena, Sant Sebastià, totes el 2015) i *Generaciones* (La Casa Encendida, Madrid, 2014). La seva obra s'ha inserit en el marc de simposis com "Visual Activism" (SFMOMA, San Francisco, 2014) o "United We Organize" (Stroom Den Haag, l'Haia, 2013). Ha participat en residències com ara "Artistas en residencia" (CA2M i La Casa Encendida, Móstoles i Madrid, 2017), Seoul Art Space Geumcheon (Seül, 2012) o Atelierhaus Salzamt (Linz, 2011), entre altres. És professora de recerca artística a la Royal Academy of Art de l'Haia, on també és membre fundadora d'Helicopter, una iniciativa dirigida per artistes enfocada a l'experimentació i l'intercanvi de coneixements.